

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

34. An Sacerdos tempore pestis possit vngere infirmum non digito sed
virga oblonga, vt eius contactum effugiat? Et part. 3. tr. 4. res. 166. aliàs
167. 260.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

dicti, non valens alia Sacramenta recipere, si non habeat Bullam Cruciatam: Ex p. 3. tr. 4. Ref. 170. alias 171.

Sup. hoc supra in Ref. 31. paulo post initium, vers. In articulo mortis. & in Refol. 32. & in 10. 3. tr. 1. Ref. 2. §. Sed diffinitas,

§. 1. **N**egativam sententiam docet Petrus de Ledesma in summa tom. 1. de sacram. Extrema-Vnctionis, cap. 2. l. concl. 4. vbi sic asserit. [Es cierto que en el tal caso no es licito administrar al enfermo el sacramento de la extrema vnction. Esto enseñan comunmente los Doctores, por que dicen, que de la extrema vnction no se puede administrar en tiempo de interdictio, y nunca facan este caso; la razon es, porque este sacramento en ningun caso es sacramento de necesidad, ni ay precepto divino de recibirlo, luego la prohibicion de la Iglesia estendiendose a este caso.] Ita ille.

2. Sed ego contrariam sententiam in facti contingentia consulo, nempe moribundum sensibus destitutum, qui sacram Eucharistiam, & sacramentum Pœnitentiæ, non poterat recipere, fuisse omninò iungendum, etiamsi non haberet Bullam Cruciatam, & esset in civitate interdictum. Et hanc sententiam docet Zambranus de casibus tempore mortis, cap. 5. dub. 7. num. 5. vbi sic ait: Satis probabile est, licet ministrari posse, & debere Extremam-Vnctionem morienti carenti omni privilegio, etiam tempore interdicti, & maxime si tunc careret sensu. Ita ille, qui multas rationes adducit, & citat Henriquez lib. 3. cap. 10. num. 3. in glossa litera F. & multos viros doctos à se consultos. Et ipse Ledesma vbi supra, etiam hanc sententiam probabilem putat. Restat modò respondere ad argumentum Ledesmae. Dico igitur, quòd nec iura, nec Doctores loquuntur in casu nostro, cum negant tempore interdicti posse sine privilegio dari Extremam-Vnctionem; nam agunt de casu ordinario, in quo moriens recipit aliud Sacramentum, vel quando licet non recipiat, potest tamen commodissime adiri iudex, qui posuit illud interdictum, vt tollat illud prædicto casu. Igitur nostram sententiam in favorem animatum omninò amplectendam esse puto, & illam Parochi, si casus occurrat, sine metu in praxim (me impellente, & consulente) deducant.

RESOL. XXXIV.

An Sacerdos tempore pestis possit ungere infirmum, non digito, sed virga oblonga, vt eius contactum effugiat? Ex part. 3. tractat. 4. Resolut. 166. alias 167.

Sup. hoc supra in Ref. seq.

§. 1. **H**is annis elapsis, quando hic morbus miserimè civitatem hanc afflixit, sententiam affirmativam consulo, quam docent Chapeauilla de sacram. Extrema-Vnctionis, quest. 34. & Franciscus Sylvius in 3. part. quest. 32. art. 3. vbi sic asserit. Curet Sacerdos habere vestes breves, & ita eas ad se colligat, vt quàm maxime potest, fugiat contactum infirmi. Præterea ægrotum (si potest) constitui faciat in loco puro, & libero, non se statuat inter ignem, & infirmum, munit se præservativis iudicio medicorum, & vti potest virga oblonga, verè tamen oleo tincta, sic vt perficiatur vnctio. Peracta autem vnctione, virgam eiusmodi aut purgabit, ac in similem vsum servabit, si aurea, vel argentea sit propter reverentiam Sacramenti, vel igne comburatur, si sit lignea. Ita Sylvius, quæ omnia multum pro praxi in tali casu erant conducantia.

RESOL. XXXV.

An Sacerdos infirmis peste morientibus possit Sacramentum Extrema-Vnctionis ministrare virgula argentea oblonga, &c.

Et an in tali casu liceat Parocho ministrare Extremam-Vnctionem unguendo quidem omnes quinque sensus, sed unam aurem, unum oculum, unam manum, sed non manum, & deinde videndo hac forma omnes singulas parciales sub vna totali amplectente, dicendo: Per istas sanctas vnctiones indulget tibi Deus quicquid per visum, auditum, gustum, & tactum deliquisti? Ex part. 5. tr. 3. Ref. 79.

§. 1. **A**ffirmativam sententiam olim docuit in illa, quibus nunc addo Vicoresillum in de sacram. Extrema-Vnctionis, fol. 68. & Marchinum de pecc. p. 3. c. 5. n. 1. vbi sic ait. In magno vitæ discrimine esse incongruum ministrari à Parochis Extremam-Vnctionem à longè virgula quadam argentea, sive lignea, quæ ex alia materia confecta ad pedem extendandam; & ratio afferri potest, quia ex vna parte huiusmodi instrumenti vltus non infert aliquem tale Sacramento irreverentiam, ex alia magnum nobis à natura ius tribuitur conferenda. Idem vult. Sic ille. Item etiam docet Ioannes Præpositus in 3. p. q. 1. de sacr. Extrema-Vnctione, dub. 6. n. 48. Barbosa de off. Parochi, c. 22. n. 16. Iacob Mancinus in practica v. infirmos, p. 8. dub. 18. vbi ita asserit practice. D. Ferr. de Marchis Archiepiscopus Smyrnensem, vide etiam Suarez tom. 4. disp. 44. sect. 3. num. 10. Sed in tali casu liceat Parocho ministrare Extremam-Vnctionem, unguendo quidem omnes quinque sensus, sed vnam aurem, vnum oculum, vnam manum, sed non manum, & deinde videndo hac forma omnes singulas parciales sub vna totali amplectente: Per istas sanctas vnctiones indulget tibi Deus quicquid per visum, auditum, gustum, & tactum deliquisti; & affirmativè respondi vbi supra, resolut. 166. cum multis Doctoribus, quibus nunc addo Marchinum loco citato cap. 7. cum Fillucio tom. 1. vbi cap. 5. num. 129. vbi sic asserit. In casu necessitatis quando nimium esset vel periculum contagi, vel vt infirmus ante moriatur sub conditione mentis concepta posset Minister vnica actione attingere quinque sensus unguendo vnum oculum, vnam aurem, & vnam manum, &c. & super hanc totam vnctionem proferre formam, quæ omnes quinque comprehendat, dicendo: Per has sanctas vnctiones indulget tibi Deus quicquid per visum, auditum, gustum, & tactum deliquisti, &c. Sic enim faciendo, nec fit iniuria Sacramento, & proximo potest esse vtilè, forè etiam ita saluabitur, qui alias conuulsus fuisset, vt si esset tantum attritus & confusus alius non posset. Ita Fillucius.

RESOL. XXXVI.

Quo tempore sit danda infirmis vnctio extrema? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 172. alias 173.

§. 1. **E**xperientia nos docet, parentes vltimum amare magis corpora, quàm animas infirmorum, & idèd quando agitur de Extrema-Vnctione illis ministranda clamant, & vsque ad vltimum differre volunt; sed in hoc quantum erret etiam contra salutem corporum infirmorum, demonstrat doctrina